

Cum am ajuns acolo? Nu mai tin bine minte. Cu trenul, parca, pina la Cimpina, iar mai departe cu autobuzele puse la dispozitia noastra. Practic eram aproape toti, cei peste o suta de elevi ai claselor a X-a, plus cei din clasele a IX-a, bobocii, aflati in vacanta de vara din '73. Luna? Iulie? Parca da. Era cald, vreme frumoasa.

Stateam cocotata in pat, turceste, rezemata de perna plina de gogoloaie. In dreapta mea, Magda Enachescu. Isi adusese si chitara, la care facea exercitii cind si cind, reusind sa ciupeasca melodii coerente pe cele sase corzi. Uneori ne stringeam in jurul ei si cintam. Cintecele invatate de la Ann. In dreapta... nu mai stiu cine dormea, era ultimul pat din camera mare care avea si iesire la un balcon unde ne refugiam serile, ca sa fumam, sa birfim sau sa criticam conditiile deplorabile in care stateam ori mincarea jalnica... Fusesem de serviciu in ziua respectiva, servisem masa la toata suflarea, iar la prinz numarasem mustele din farfuriile de supa... cel putin trei in fiecare farfurie. Dimineata serveam ceai cu bromura. Un gust usor de rom. Mie imi placea, iar cu piinea neagra, felia de telemea, gramajoara de gem si portia minuscula de unt, era de-a dreptul delicios. Nu stiu ce efect avea bromura aceea in ceai, dar stiam ca asa era practica in orice tabara si la armata. Nu aveam de ce sa ma pling din aceasta pricina, in schimb mustele ma revoltau. Am intrebat-o pe Ann daca zburatoarele inecate fusesera si ele puse la socoteala cind platisem tabara. Cine era de serviciu la servit, spala si vasele dupa aceea. Serviciul era asigurat de grupe de elevi. O zi in care echipa nu participa la programul comun. Seara insa totul se termina, urma distractia.

Stateam turceste si scriam. Incepusem de acasa o poveste, simteam nevoia sa ma intorc la ea ori de cite ori puteam. Caiet de doua sute de file, imbracat in coperta de plastic verde. Scriam cu stiloul sau cu pixul. Incet, tacticos, caligrafic. Ideile imi veneau cu fiecare litera, fiecare cuvint, asternindu-se coerent si purtindu-ma dupa cum vroiau ele. Dupa-amiezele de duminica era linistite, chiar si cele de simbata. Mai veneau parintii din Bucuresti, isi luau odraslele, ori se pleca in excursii, cine vroia...

Una din ele a fost la Poiana Brasov. Cred ca a fost dupa prima escapada la Brebu. Pentru ca aceia care am fost la lac ne-am dus si in excursie (sau vicerversa?). Il tin minte pe Mircea, cu care, la intoarcere, am sezut pe jos, la capatul vagonului, povestind vrute si nevrute. Cine a mai fost? Radu? Roxana? Rodica? Josette? Cruceanu? Tuicu? Magda? Anca? Nu mai tin minte exact. Cintam pe strazi, formasem un lant cit strada de lata si cintam, mergeam cu pasul marinarului, eram veseli, mie mi se parea dintr-o data ca totul era posibil si ca nimic din ceea ce faceam nu era impotriva vreunei legi a buneii cuviinte. Cine era cu noi? Alec? Ann? Nu mai stiu. Dar nimeni nu ne tragea de mineca sa ne purtam altfel decit ne purtam, sa ne admonesteze pentru ca vorbeam tare, rideam tare, cintam in gura mare. Iar cind apoi, la intoarcere, am stat de vorba cu Mircea, sprijiniti de peretii vagonului si ridicindu-ne din cind in cind picioarele la piept, pentru a-i lasa pe ceilalti pasageri sa treaca, am avut revelatia prieteniei. Sa-l simti pe celalalt egal cu tine, sa te simti egal cu el, sa poti sa-ti descarci sufletul, sa spui ce gindesti, fara teama de a fi luat in ris ori ignorat, sa ai curajul

sa intrebi atunci cind nu stii, sa ceri sfatul sau sa-l dai celui care are nevoie de el, sa poti sa-l privesti pe celalalt in ochi si sa stii ca este omul pe care te poti bizui, orice s-ar intimpla, sa poti sa-i fii alaturi atunci cind are nevoie de tine, si la care te poti intoarce, chiar daca te-ai ratacit mult prea departe. Asta am simti atunci, si nimic din ce am trait de atunci incoace nu mi-a schimbat acest sentiment in mod fundamental. L-a cizelat, fara indoiala, l-a nuanat, a sters asperitati, a pus accente, a stabilit prioritati, dar substanta lui aceasta a ramas. Iar pentru ceea ce am ignorat ori am nesocotit, am platit.

Povestea din caietul meu se contura, prindea cheag. Nu stiam unde se va termina, sau cind, ma lasam purtata de destinul eroilor mei. In jur era adesea forfota. Fetele intrau, ieseau, isi faceau toaleta de seara, isi schimbau hainele, dormeau, se certau, probau haine, isi imprumutau haine, se costumau, se fardau, se pieptanau, isi impleteau cozile, isi despleteau cozile, plingeau, suspinau, visau.

Ce se purta? Fuste scurte, tricouri strimte, ii frumos brodate, pantaloni evazati, blugi, pantofi si sandale cu talpa groasa, tenisi, sorturi, sosete, dresuri, tricouri decoltate, bluze, pulovare, canadiene. Se purtau tricouri albe Apple, venite de la Cluj. Se purtau pletele crescute de la ultimul tuns la inceputul trimestrului trei, si parul lasat liber de sub orice cordeluta. Se purtau inele, cercei, lantisoare, margele. Se purtau gene date cu rimel Helenna Rubinstein si clestele de intors genele. Ruj de buze si fard de obraz. Se purtau scrisorile de dragoste, biletele ascunse intre foitele de staniol ale pachetelor de tigari si descoperite pe balcon, la umbra felinarului care batea spre curte, nu spre noi. Se purta jarul discret dar tradator al tigarilor palmate. Magda fuma, ea ma deprinsese cu fumatul "intensiv", in vacanta de primavara dintr-a IX-a, petrecuta la ea, la Cimpina, adica nu departe de locul de acum al pacatului. Magda si-a stins tigara in podul palmei cind au venit in inspectie la balcon, dupa ora stingerii, eram cu ea, poate eu o ispravisem pe a mea, poate nici nu fumasem atunci; raspundeam la intrebari, dadeam "raportul" despre ce faceam noi acolo, si ma intrebam unde disparuse tigara Magdei. Nu-i simteam tacerea si nu-i auzeam scrisnetul dintilor. Abia dupa ce a trecut pericolul i-am vazut lacrimile.

Usile camerei se inchideau. Nu dormeam cu ele deschise. Noaptea se lasa frigul, iar noi oricum stateam la parter. Nu ca nu ne-ar fi placut, nu ne-ar fi amuzat sau nu visam la un atac nocturn, asa cum stiam din filme, citisem in carti sau imaginam in mintile noastre infierbintate, in ciuda bromurii. Chiar daca o asemenea nazbitie ar fi fost pedepsita in careu a doua zi, iar indraznetii ar fi riscat sa fie trimisi pachet acasa si consemnati pentru urmatoarele sezoane de tabara. Ci ne temeam de pisici, ciini, broaste, sopirle, tintari, paianjeni si alte asemenea creaturi ale noptii. Padurea incepea chiar de linga zidul casei cu doua caturi, copacii erau acolo, pasarile nocturne umpleau vazduhul cu chemarile lor solitare, soaptele se transformau in miorlaituri si scheunaturi lugubre, visele riscu sa se transforme in cosmaruri. Asa ca usile erau zavorite noaptea.

Ce se mai purta? Chitarile clujenilor, cintarile lor, vocile lor neegalate de ale noastre. Beattles, Butch Cassidy si al lui Sundance Kid, concursurile de dans si de frumusetate, de recitari si de cunostinte generale. Limba engleza, seminarii,

cercuri de creatie, careul de doua ori pe zi, steagul tricolor, imnul Romaniei, regulamentul de ordine interioara, gimnastica de inviorare. Nu aveam voie sa parasim tabara fara invoire, fara insotitor, fara motiv bine justificat, fara grup, fara directie, tinta, scop, utilitate, ora precisa de intoarcere. Cine intirzia era citat si mustrat in careu. Bietii Roxana si Radu... intirziati visatori ori pierduti in vorbe pe o pajiste de pe dealul din spatele taberei, ascunsa de centura copacilor... Intr-o seara am intirziat cu Mircea pe aceeasi pajiste. Erau citeva idei pe care le incepusem in trenul ce ne adusese de la Brasov si pe care nu avusesem ragaz sa le ispravim. Dupa cina, pina sa inceapa filmul, ne-am retras sa dezbatem mai departe... Norocul nostru a fost ca toata lumea se strinsese in fata ecranului. Ne-am strecurat ca doi infractori, pe rindul din spate, usurati ca nu ne observase nimeni lipsa... Ori poate ca ne-o observase careva?

Ce se mai purta? Expeditiile de gasire a locului ideal pentru inot. Lacul sarat din apropiere nu era indicat. Ni se spusese ca era adinc, iar apa cenusiu-verzuie, tainuitoare de nestiut si neprevazut, nu ne imbia. Soarele dogora neiertator, nici un copac, oricit de firav, nu crestea pe malul saraturii aceleia. Un localnic ne-a zis ca s-ar mai afla un lac cu apa dulce, in partea cealalta, cale de vreo doi kilometri ori mai bine, linga satul Brebu. Cu rucsacii in spinare, cu sacosele pe umar, cu sandviциurile invelite in servetele si sticlele de apa, am pornit-o inapoi, trecind de tabara si infruntind arsita pe drumul colbuit. Cind am ajuns la locul cu pricina, am dat peste ceea ce nici in vis nu visasem – o pajiste verde, copaci mari, umbra deasa, flori si o apa ca oglinda. Incalziti eram, incit n-am mai zaborvit pe mal decit cit sa ne lepadam putinele haine varatice si sandalele ori tenisii prafuiti, apoi ne-am aruncat in apa matasoasa. Nici vorba sa fi fost rece, murdara, buruienita, miloasa... Era cea mai invaluablea si mingiietoare apa dulce in care inotaseam vreodata...

Seara ne-am intors acasa arsi de soare, frinti de oboseala, hamesiti de foame si fericiti. Acela a fost lacul Brebu, iar noi, care ascultasem toata ziua un cintec dracos de ritmat despre trogloditi, ne-am autointitulat The Troglodites Brebu Club.

Ce se mai purta? Se purtau grupurile. Clujenii formau un grup elitist, aveau sentimentul superioritatii lor, erau uniti, unul pentru toti si toti pentru unul, aveau ritualuri, parole, insemne... Intilnirea cu ei mi-o amintesc vag, ii tin minte ca pe ceva spre care nazuiam intr-un fel greu de definit atunci, imi doream sa apartin, sa ma identific, sa ma definesc in raport cu cei din jurul meu, sa stiu parola, sa stiu ritualul, simteam nevoia unei initieri... *Serile albastre* ale lui Costache Anton, *Medelenii* lui Teodoreanu, *Ciresarii* lui Chirita imi trezisera in suflet dorinta de a face parte dintr-un grup al meu, de a-mi defini reperele sociale, existentiale alaturi de cineva care imi impartasea mai mult sau mai putine visurile, sperantele, bucuriile... In seara in care ne-am intors de la Brebu, am stiut ca dorinta mi se implinise.

Tin minte scurtul ritual. Ne aliniam, ascultam nemiscati imnul – cintecul despre trogloditi – apoi rupeam rindul si stabileam programul. Dar mai intii trebuia sa cooptam in grup pe toti cei pe care-i consideram demni sa ni se alature. Au mai fost primiti citiva... Tomus, de la Cluj, sigur, poate si Patric, dar

nu sint sigura. Ritualul respectat cu sfintenie, un mic discurs de primire – ooo, lectia bine invatata la primirile in organizatia de pionieri sau de UTC ne servea drept exemplu, numai ca in acest caz nu notele sau activitatea scolara sau succesele inregistrate la strinsul castanelor, maculaturii si borcanelor erau importante. Apoi felicitările, acordarea unui “certificat” de membru si a unui ecuson si... gata, nou cooptatul se putea considera fericit. Ca era ceva de capul nostru, ca impuneam, fara sa ne dam inca seama, un spirit de grup, chiar daca, pentru moment, tineam de conjunctura respectiva, am descoperit dupa citeva zile, cind l-am vazut pe Alec – alias Cicero –, pe atunci inca doar profesorul nostru de istorie in limba engleza, dind nelinistit tircoale “cancelariei” unde avea loc o “ceremonie” de primire a unui nou membru, privind din pervaz prin fereastra prafuita la noi, cei dinauntru, si retragindu-se cu un aer plouat cind am rupt rindul si am iesit afara, in soare. Statea in curte, la citiva pasi de treptele de lemn, si tacea, mijindu-si ochii. M-am apropiat de el si l-am intrebat ce s-a intimplat. “Oare ce trebuie sa fac pentru a merita si eu sa fiu primit in clubul vostru?” Intrebarea lui m-a lasat fara grai. Daca i-am raspuns ceva, nu imi mai amintesc. Dar m-am intors in cancelarie si le-am spus “trogloditilor” ca urmatorul candidat la titlul de membru trebuie sa fie Alec. Si cind, a doua zi, am ascultat nemiscati imnul, iar unul dintre noi a rostit cuvintele prin care Alec – care statea smirna, ca si cind atunci si acolo i se decidea soarta pentru tot restul vietii – era “uns” membru al clubului nostru, apoi ne-am apropiat sa-l felicitam, obrazii ii erau rosii ca para focului, un zimbet timid ii flutura pe buze, ochii ii erau usor umeziti. Noi abia implinisem sau urma sa implinim saptesprezece ani, el era dascalul nostru, si totusi, iata-l fericit ca ni se alatura in jocul inceput intr-o zi de vara, sub soarele dogoritor al dealurilor subcarpatice, pe malul unui lac. Habar nu aveam ca acel joc avea sa ne uneasca peste timp si peste mari, pina tirziu in viata, ca un reper al celor mai frumosi ani...

Povestea mea intitulata “Alfa si Omega” a fost incheiata acolo, in virful patului, intr-o dupa-amiaza ploioasa. Plutea peste paginile caietului dictando gustul amar-acrisor al primelor esecuri, dar si raza de speranta a unei vietii care abia incepea sa se deschida. Plutea in jurul meu tristetea neabisala a plecarii curinde, ne reintorceam acasa, in spatiul si ritmul rezervat fiecaruia. In valiza aveam sa pun caietul imbracat in coperta verde, pe care scrisesem cu tus negru SHELLS – BEGINNINGS.

Acolo, la Brebu a inceput totul...